

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1961

N:o 5

Immanuel...!

Mt 1: 18—24

"Kansa, joka pimeydessä vaelttaa, näkee suuren valkeuden; jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niille loistaa valkeus...". Eikö tämä joulun vanha profetia ole jälleen hyvin tuore ja kuin kuva oman kansamme elämästä? "Me käymme joulun viettohon taas kuusin kynttilöin...", vaikka äskettäin tuntui vielä kuin joulumme muodostuisi sellaiseksi varjojen maan juhlaaksi, jollaisia sukupolvemme on elänyt pari vuosikymmentä sitten. Varjot eivät ole tihentyneet; valoa on tunkeutunut niiden läpi.

Näin ulkonaisesti. Mutta Jumalan johdatus kansamme tämän hetken vaiheissa ei voi rajoittua tähän. Tunneimme, että hän kaiken tämän kautta tahtoo viedä meidät itse pääasiaan. Joulun valo ei lähde kuusista ja kynttilöistä, vaan joulun profetian varsinaisesta täyttymisestä, minkä ääreen ylle merkitty tämän vuoden jouluevankeliumi meidät vie: Jeesuksen Kristuksen syntyminen oli näin. —

"Matteuksen jouluevankeliumi" on kuin riisuttu kaikesta siitä kiehtovasta, mikä Luukkaan kertomuksessa viehättää: enkelten laulusta paimenten yössä tai Beetlehemissä tallin herkästä kuvasta "heinillä härkien kaukalon nukkuu lapsi viaton...". Ei kerrota edes siitä oudosta ja ahdistavasta, vieraan maallisen mahdin verollepanomääräyksestä, mikä pakotti pyhän perheenkin liikkeelle. Tämä koruton ja suppea kuvaus rajoittuu näiden Jumalan valitsemien ihmisten sisäisten asioiden kuvaukseen vain muutamain harvoin kuvin.

Pääasia on tässä kuin kuvauksen kehyksinä, sehän alkaa ja päättyy: Jeesuksen Kristuksen syntymä oli näin — ja hän antoi hänelle nimen Jeesus. Hän tuli ihmiseksi, meidän osaamme, kiusoihimme ja kärsimyksiimme, ainoana erona se, että hän oli ilman syntiä. Tämä on pääasia. Muuten hän ei olisi voinut olla "Jeesus", Vapahtaja, joka vapahtaa synnistä. Katekismuksen uskontotuus: "Jeesus Kristus, totinen Jumala, Isästä iankaikkisuudessa syntynyt, ja myös totinen ihminen, syntynyt neitsyt Mariasta... on todellinen joulupäivän tunnustus, jonka juuret ovat evankeliumin kertomuksessa Jeesuksen maailmaan tulosta." Tämä on joulun jumalallinen sanoma, joka koruttomasti ja lyhyesti sanoo sen, mikä meille on tärkeintä. Mutta samalla se myös jumalallisen majesteetin sanoman tavoin vaikenee uhmaten kaikkea uteliaisuutta, joskus jopa riensavaksi yltyneitä kyselemisen ja selittämisen halua. Siihen on meidän tyydyttävä, tai sitten jätävä siitä osattomiksi.

Matteuksen kuvaus sitävastoin avaa meille sellaisia sisäisen elämän puolia, joista toiset evankeliumit eivät kerro. Se antaa aavistaa niitä taisteluita, joita näiden Jumalan valitsemien ihmisten oli käytävä täyttäessänsä heille uskottua tehtävää. Ei ollut Marian helppoa sanoa: Katso olen Herran palvelijatar, tapahtukoon minulle sanasi mukaan! Ei vain ihmisten asennoituminen häneen olisi oleva taakkana silloin, kun tapahtumien kulku havaittaisiin. Ennen muuta koski häntä kipeimmin se, mitä tämä kaikki merkitsi sille yhdelle, jonka kanssa hän oli suunnitellut yhteistä elämäntaivalta. Marian suostuva vastaus enkelin ilmoitukseen merkitsi omien toiveiden uhraamista ja niistä luopumista.

Jatk. 13. sivulla.

PIRTIN Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 5 Päätoimittaja: Toivo Salomaa 1961

Me jäämme luoksesi

Ristin lapsi,
iloiset olemme luonasi.
Oljetkin nauravat,
kun valosi lankeaa niille.
Meillä on ilo,
vaikka itkimme äsken
ja oli pimeys ja nälkä.

Ristin lapsi,
vapaat olemme luonasi.
Käteni ojentuu puoleesi
vailla tekojen painoa,
sillä sinun luonasi
ei ole syyllisyyttä,
ei pelkoa eikä pakenemista.
Me jäämme luoksesi,
Vapahtaja.

EEVA TIKKA

Jeesus syntyi

— ”Jeesus oli syntynyt Juudean Beetlehemissä kuningas Herodeksen aikana” . . . Matt. 2: 11.

Näin lyhyesti kertoo Matteus Jeesuksen syntymisen. Se kuvaa myöskin sitä, millä tavoin Jeesuksen syntyminen ja maailmaan tulo huomattiin ja pantiin merkille sen ajan maailmassa. Evanke-liumit kertovat, että kedolla lampaitaan vartioivat paimenet vain tiesivät Beetlehemissä Jeesuksen syntymisen. Tosin saapui tietäjiä kaukaisista maista, mutta sekään ei varmaan herättänyt surempaa huomiota. Eivät silloin sanomalehdet eivätkä muutkaan nykyajan tiedoitusvälineet olleet levittämässä uutista Jeesuksen syntymästä ja enkelien jouluisesta esiintymisestä Beetlehemin kedolla. Mutta meidän on hyvä muistaa se tosiasia, että paimenien ympärillä loisti *Herran kirkkaus* ja että *enkelit* olivat Jeesuksen syntymisen ensimmäiset ilmoittajat. Tämä muistuttaa meitä siitäkin, että koko pelastumisen asia on lähtöisin *taivaasta*, ja että sen alkaja on itse *Jumala*.

Siitä syystä voimme uskoa myöskin johtuneen sen, että Herodeksen pahat aiheet eivät päässeet toteutumaan, vaan Jeesus sai kasvaa ja kehittyä täyttämään taivaallisen Isän hänelle antamaa tehtävää. Ei Juudaksen petos, eivät ylipappien juonet, ei Pilatuksen tuomio eikä ristiinnaulitseminen voineet tehdä tyhjäksi Jumalan suunnitelmaa maailman sovittamiseksi. Marttyyrien veri on jatkuvasti ollut ”kirkon siemen”, vaikka sen vuodattajat ovat tarkoittaneet kokonaan muuta. Saamme uskoa Jumalan suunnitelman toteutumiseen yhtä hyvin mei-

dän kuin tulevienkin päivien maailmassa.

Jumalan työ ihmisten kesellä ja ihmisissä on suurimmalta osaltaan vieläkin salattua ja suurelta maailmalta huomaamatonta. Kasteessa tapahtuva Jumalan lapseksi ottaminen on yhäkin tapahtuma, jota järkemme ei tajua. Siitä varmasti johtuu, että kaste monien mielestä ei olekaan ”uudensyntymisen peso” (Tiit. 3: 5) vastoin Raamatun selvää todistusta. Tästä seuraa myös evankeliumin jatkuva pahennus ja hullutuksena oleminen.

Niin on Jumalan työ laajemmissakin mitoissa. Monet eivät tässäkään ajassa näe muuta kuin pelkkää pahaa ja ovat toivottomia Jumalan valtakunnan tulevaisuuden suhteen. Tahi kun joku uskaltaa ryhtyä *Jumalan voimaan* ja Jeesuksen kaikkia aikoja velvoittavan lähetyskäskyn mukaan työhön lähimmäistensä voittamiseksi ja saattamiseksi Jeesuksen opetuslapseuteen, katsotaan usein vähäiseen alkuun ja heikkoihin työntekijöihin.

Eikö kaikkea tätä muistaessamme ole meidän syytä rohkaista itseämme ja toisiamme *Joulun evankeliumilla*, vaikkapa vain muistamalla Matteuksen lyhyttä mainintaa: ”Jeesus oli syntynyt Juudean Beetlehemissä” . . .

Kasteessa alkanut Jumalan työ on paljon syvempää ja merkityksellisempää kuin saatamme luullakaan. Siitä saamme olla iloisia ja kiitollisia, että vanhemmat tuovat lapsensa kastettavaksi. Vain yksipuolinen ja vihamielinen suhtautuminen

Jumalan valtakuntaan voi väheksyä kas-
teen merkitystä.

Emme tee oikeutta emmekä suinkaan
palvelusta Jumalan valtakunnalle heit-
täytymällä toivottomiksi ja näkemällä
vain pahaa tämän hetkisessä maail-
massa. On hyvä painaa mieleen se moni-
tahoinen ja laaja toiminta, mikä mei-
dänkin kirkossamme tapahtuu kaikilla
aloilla. Ei vähättelevä puhe "konstien al-
kamisesta" Hengen loppumisen seurauk-
sena tee oikeutta, mikäli vain muistam-
me ja tunnustamme pelastuksen olevan
lähtöisin *Jumalasta*. Evankeliumi on
edelleenkin "Jumalan voima". Se myös-
kin koituu uskovalle pelastukseksi, jos

on monia niitäkin, jotka siihen pahen-
tuvat.

On myös muistettava, että "pienistäkin
aluista" voi kehittyä mitä merkittävin ja
siunauksellisin toiminta. Se vain edel-
lyttää sitä, että ollaan liikkeellä ja työs-
sä Jumalan asioissa ja pyritään kysy-
mään yksinomaan Hänen tahtoaan.

Siispä, tänäkin jouluna muistakaam-
me: Enkelit lauloivat ensimmäisen jou-
luvirren. Varmaan enkelit vieläkin yhty-
vät jouluvirteemme! Herran kirkkaus
loisti ensimmäisenä jouluna. Herran
kirkkaus säteilee niistä ihmisistä, joitten
sisimpään loistaa Jumalan valkeus.

VEIKKO PIIRAINEN

Joulun sana

Kuinka ihmeelliseltä tuntuukaan ajatella, että vuosi on taas vierähtänyt ja jälleen on joulun aika. Paljon on tuon vuoden aikana ehtinyt tapahtua niin yksityisen ihmisen kuin myöskin koko maailman historiassa. Suuret mullistukset ovat kaikkialla käynnissä. Jännittyneinä seurataan kehitystä. Mitä tästä kaikesta lopulta tulee? Kaikkialla kohistaan levottomana.

Näin ihmisten elämä ja maailman kehitys voi hetkessä muuttua ja muuttaa suuntaansa.

Kaiken vaihdellessa, keskellä suuria ristiriitoja ja myöskin keskellä joulukiireitämme me saamme katsoa muuttamatonta ja iäti kestävästä Jumalan sanasta. Apostoli Johannes kirjoittaa: ”Ja sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä, ja hän oli täynnä armoa ja totuutta.” Joh. 1: 14.

Aikojen alusta asti ollut sana tuli ker-
ran lihaksi, syntyi ihmiseksi, tuli meidän
kaltaiseksemme. Profeettain ennustukset
täyttyivät. Seimeen syntynyt Jumalan
ainoa Poika oli valkeus suuressa pimey-
dessä ja kuoleman varjon laaksoissa
vaeltavalle kansalle. Ei ihme, jos taivaan

joukot puhkesivat suurimpaan ja kau-
neimpaan joululauluun mitä milloinkaan
on viritetty.

Mutta tämä armoa ja totuutta täynnä
oleva Jumalan Poika tulee jälleen tänä
jouluna meidän luoksemme. Hän näkee
meidän jokaisen joulun viettomme ja jo-
kaiselle hän tahtoisesti olla valkeus synkän
maailman keskellä. Ja hän ei tahdo tulla
ainoastaan jouluvieraaksi, vaan hän
tahtoo jäädä luoksemme vielä joulun
jälkeenkin. Niin me saamme sydämiim-
me ainaisen joulun, joka ei ole riippuvai-
nen kynttilöistä ja kuusesta, vaan sillä
joululla on kestävä perusta — armoa ja
totuutta täynnä oleva Ihmeellinen neu-
vonantaja, väkevä Jumala, Iankaikkinen
Isä, Rauhanruhtinas.

Joulun sana, Jumalan Poika, kirkas-
takaan jokaiselle joulun jouluksi, joka ei
lopu koskaan.

”Sammuessa kynttilöiden ei se
sammukaan.

Halki päivän, halki öiden
juhlaa viettää saan.”

EILA IKONEN

1959—60

Elämänrohkeudesta

Elämänrohkeus on sitä, että tuntee ahdistuksen, että herkästi ja syvästi tun-
tee elämän painon ja vastuunalaisuuden, mutta tekee voitavansa siitä huolimatta,
tekee sen silloinkin, kun tilanne näyttää toivottomalta. Elämänpelko on sitä, että
pakenee ahdistusta — — — Näin ollen: elämänpelko ei johtu siitä, että olo-
suhteet ovat vaikeat, että on pelkoa, tuskaa ja ahdistusta. Syy on syvemmällä,
meissä itsessämme, siinä ettemme elä elämäämme, ettemme katso päin vaikeuksia
ja yritä, vaan pakeneimme, ennen kuin oikeat vaikeudet ovat alkaneetkaan.

Terveen elämän viehätys on siinä, että vaara on olemassa, että sitä uhmataan
ja se voitetaan. Elämän rohkeus on siinä, että vaikka sydän vapiseekin, mennään
kuitenkin. Ja kristillinen usko on siinä, että uskalletaan jättää kaikki sen varaan,
että Jumala on, että hän minua rakastaa ja auttaa.

Nillo Syväne: Pappi vai lääkäri.

Isäni antamat päivät

Isäni.

Sinun päiväsi ovat ajan saatossa
kuin vastaantulevia matkamiehiä. Vuorollaan
ne kiiruhtavat. Kullakin omat tuomisensa
mukanaan.

Monilla näöltään köyhät niinkuin
arkisilta päiviltä voi odottaakin. Mutta
muutamat saapuvat suuret antimet kainalossaan
kuin rikkaat sukulaiset köyhempiin
täpötäysin laukuin.

Jännittyneinä niitä odotetaan.

Joulua ehkä kaikkein uskollisimmin sillä
onhan sen ulkonaisetkin lahjat runsaat.

Paras on kertomasi ensimmäisestä joulusta
ja varsinkin sen lahjasta
maan pahoille ihmisille, niille
jotka kaikki ovat syntiensä tähden tyrmään pantuja
jo tuomittuja sekä tunnoissaan
rangaistusta odottavia.

Lahja on ainutlaatuinen :
tuomitut armahtanut ja ystäväkseen ottanut
Kuningas.
K u n i n g a s.

Hänen sanomansa, majesteettijulistuksensa on:
"Minä tiedän ajatukseni joita minulla on
teitä kohtaan,
rauhan ajatukset, eikä onnettomuuden —,
että antaisin teille tulevaisuuden ja toivon".

LAURI SAALASTI

Rauhan kellot soivat

Suuret lumihutaleet leijailevat rauhallisesti alas peittäen mustan maan. Kuuluu kirkonkellojen kumahtelu. On sunnuntai-ilta. Syvä rauha vallitsee. Mieleen nousevat joululaulun sanat: "Kuule kellot, rauhan kellot soivat, Melske mainen hetkeks' hiljenee..."

Niin — ehkä melu ja taistelu jossakin hiljenevät, mutta toisaalla taas on rauhattomuus ja levottomuus suurimmillaan. Jossakin päättävät "maailman suuret" asioita. Ajatus on ristiriidassa tämänhetkisen rauhallisen marraskuun ehtoon kanssa. — Lähestymme joulua, rauhan ja hyvän tahdon juhlaa. Kunpa se saisi olla sitä kaikille kansoille! Kun se olisi sitä meidän rakkaalle isänmaallemme! Jumala antoi meille tämän maan. Hän antoi sille itsenäisyyden ja rauhan ajan. Hänen suojaava kätensä on tälläkin hetkellä maamme yllä. Mutta Hän voi ottaa sen pois — rangaistukseksi kansamme synneistä. Jumala valitsee usein aseikseen pienet ja vähäpätöiset näyttääkseen suuren voimansa. Ehkä Suomenkin kansa saa olla ase Jumalan kädessä. Sitähän oli Israelin kansa, jonka keskuudessa syntyi maailman Vapah-taja. Halvassa kylässä, tallin seimessä Hän syntyi. Vaatimatonta ulkonaisesti, mutta mikä syvä rauha ja riemu täyt-tikään paikan Kristuksen syntyessä!

Jospa mekin saisimme joulun tullen kokea joulun ihmeen, rauhan, jonka itse Jumala on Jeesuksessa antanut koko maailmalle!

"Silloin, silloin vasta joulu meillä,
Joulunkellot taas kun kumajaa.
Missä kuljemmekin elon teillä,
Taivas keskellämme kangastaa."

Aili Piirainen
1955—56

Metsätie

Metsätie

*mietteen lailla matkaan vie
kätköön korpimaan.*

*Siellä hetkin kuulla voi
kuinka tuuli huminoi
mielikaihojaan.*

Varpusen

*arkain siivenlyöntien
ääntä, pientä niin.*

*Jälleen suuri salomaa
hiljaiseksi raukeaa
kantamattomiin.*

Hiljentää

syksyllän, salon sää...

*Siipi varpusen
lienee arka ajatus,
lapsenmieli, rukous
korvaan Jeesuksen.*

LAURI SAALASTI

Lahja

*Kun, Herra, hiljennät
sen mikä sotii vastaan,
jääät sinä ainoastaan,
ja lahjaa ymmärtää
ei ole mahdoton.
Se täydellinen on.*

*Kun, Herra, sytytät
joulu yön kynttiläni,
en näe pimeää,
en näe sydäntäni.
Lujana, avarana
säteilee armon sana.*

EEVA TIKKA

Seimen luokse

Katsellessani kirkkaasti valaistuja katuja, jouluksi somistettuja näyteikkunoita ja hurteita, lumen peittämiä puita, tulee mieleeni joulu ja joulun suuri lahja. Lapsuuden joulujen vanha rauha hiipii vastustamattomasti mieleen.

Mutta... oikeastaan meillä on joulu joka päivä. Joka päivä meille on jouluna syntynyt Messias uusi ihme. Näissä joulun tunnelmissa palaa mieleeni kerta toisensa jälkeen pieni tapahtuma menneeltä kesältä. Minulle tuli silloin joulu. — Keskellä tavallista arkista ja helteistä kesäpäivää katselin ajatuksiini vaipuneena ulos myymälämme ikkunasta. Oli päivän hiljainen tuokio ja vain silloin tällöin poikkesi joku ohikulkija sammuttamaan janoaan tai muuten asioimaan. Havahduin mietteistäni seuraamaan lähestyvää vanhaa miestä. Jokainen askel jonka hän otti varmisti mielessäni ajatusta: Tuo mies on onnellinen. Hänen koko olemuksensa kuvasti tyyntä rauhaa ja iloa. Hänen katseensa oli ihmeen kirkas ja avoin. Tuntematon astui sisälle, mutta en saanutkaan kysyvään

hymyyni jotain tavanomaista pyyntöä, vaan kysymyksen: "Oletko Sinä Jumalan lapsi?" Ainoa tärkeä kysymys koko elämässämme ja sittenkin niin yllättävä. Pysähdyin ja säpsähdin, ohitseni kiisi ajatusketju toisensa jälkeen: Olenko minä Jumalan lapsi?

Nyt joulun lähestyessä haluaisin kysyä Sinulta opistoveri, toveriliittolainen tai kenties uusi opistolainen: Oletko Sinä Jumalan lapsi? Oletko Sinä jaksanut säilyttää uskosi ja pitää johtotähtenä valoa, joka tuikkii seimen yllä? Lähes tytkö Sinä joulua rauha ja sisäinen ilo sydämässäsi ja kasvoillasi?

Tule seimen luo sellaisenaan! Joulun lapsi antaa Sinulle rauhan ja oikean ilon. Jo jouluyöhön viriää nöyrä ja hiljainen kiitos ja pyyntö: Tule joulu, oikea, kultainen joulu!

*"Nyt seisahdun mä seimelles,
Oi Jeesus, autuuteni.
Tuon lahjat kaikki etehes,
Jotk' annoit omakseni.
Mun henkeni ja mieleni,
Mun sydämeni, sieluni,
Ne ota synnyinlahjaks.*

*En ollut vielä syntynyt,
Kun synnyit auttajaksi.
En armoas mä kysynyt,
Kun tulit turvaajaksi.
En vielä ollut päällä maan,
Kun riensit tänne maailmaan,
Aukaisit taivaan mulle."*

Liisa Siponen
1957—58

Hyvät toveriliittolaiset

Sydämelliset terveiseni teille kaikille sinne Pohjois-Karjalaan, täältä Sipoosta. Ennenkaikkea kuitenkin täältä Mustalaislähetyskeskuksen lastenkodista, näiden tummasilmäisten ja elämää pursuvien lasten yhteisestä kodista.

Opistokoti ja neljä vuotta sitten vietetty syksy on ollut usein mielessäni kuluneina päivinä. Muutama päivä sitten sain myös käteeni "laihan" Pirtin Viestin, joka sai myös ottamaan kynän käteeni. Opistokoti on avannut taas keran ovensa uusille ja innokkaille nuorille, jospa se opistovuosi saisikin olla niille nuorille siunausrikas vuosi!

— Itse olen saanut tehdä työtä täällä jo alussa mainitsemissani mustalaislasten lastenkodissa. Työ on ollut uutta ja antoisaa. En koskaan aikaisemmin ole tullut ajatelleeksi sitä, että mustalaisetkin ovat lähimmäisiä. Vasta täällä hoitaessani noita suloisia, pieniä lapsukaisia olen huomannut, että omassa maassakin voi tehdä lähetystyötä, esim. juuri mustalaisten hyväksi. Lapsethan aina ovat aitoja ja vastaanottavaisia. Heihin voi helposti kylvää sekä hyvää että paha. Juuri hyvän istuttaminen olisi niin tärkeää. Ja rukoillahan aina voimme, jos muuta emme voikaan.

Toivotan opiston väelle, uusille opistolaisille ja kaikille toveriliittolaisille siunattua vuoden loppua! Ja muistakaamme esirukouksin "sinikilven" kantajia ja myöskin näitä tumman kansan pieniä Jumalan taimia, sillä "ei tässä ole juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä, eikä naista, sillä kaikki te olette yhtä Kristuksessa Jeesuksessa" Gal. 3: 28.

Annikki Pirinen
os. Martinkylä, Lastenkoti

Saatuani uuden Pirtin Viestin käteeni useimmiten katson ensimmäiseksi onkomiin opistotovereitten kirjoituksia siinä. Varmaan moni teistä tekee samoin, mutta, ikävä kyllä, niitä löytyy hyvin vähän. Vaikka opisto-aika on kaukana takana monen meidän kohdalla, ovat kauniit muistot kaikesta tallella. Opettajat ja opistotoverit pysyvät läheisinä ja heidän elämästään ja ajatuksistaan tahtoisi aina jotakin tietää. "Me lapset Kainuun, Karjalan" olemme hajaantuneet ympäri Suomea, monet niin kauas, että vain harvoin on mahdollisuus tavata toisiamme. Mutta oma lehtemme voi meitä yhdistää ja sen kautta voimme "raottaa toisillemme kotimme ovea" ja kertoa kuulumisia. Minäkin olen vain kerran saanut avata nykyisen kotini oven opistotovereilleni niiden kolmen vuoden aikana, minkä olen täällä ollut.

Olen saanut elämäntoverin ja oman kodin täältä Rauman läheltä Lapin pitäjältä. Jouluk. 14. p:nä, kolme vuotta sitten, seisoi Nurmeksen kirkon alttarin äärellä, luvaten rakastaa toisiamme niin myötä- kuin vastoin käymisissä. Pian sen jälkeen muutin tänne valmistusvaiheessa olevaan kotiimme, "joka jo kovasti odotti emäntää". Kohta alkoi jouluvalmistelut ja ensimmäinen yhdessä viettämämme joulu on kauniina muistojen joukossa. Sitä ennen olin viettänyt kaikki jouluni vanhempieni ja sisarieni kanssa lapsuuden kodissani. Nyt alkoi uusi vaihe joulujen vietossa, kuten koko elämässäni.

Jälleen on joutunut aika, jolloin tehdään jouluvalmisteluja jokaisessa kodissa. Tälle välille mahtuu monta arki- ja juhlapäivää. Tavallisia arkipäiviä maalauskodin askareineen, joita voisi kuvata laulun sanoin "Päivä kun paistaa pirttiin pieneen, työtäni teen, olen onnellinen". Juhlistakin voisit joitakin mainita tavallisten kirkkovuoteen liittyvien juhla-aikojen lisäksi: "Tupaantuliaisiksi" ja muutenkin järjestetyt hartaushetket kodissamme. Osallistuminen Eurojoen krist. kansanopistolla vietettäviin perinteellisiin vapunaattoseuroihin monituhatlukuisen uskovien joukon kanssa. (Nämä vastaavat jollain tavoin oman opistomme lopettajaisjuhlien käsityönäytelyineen.) Samoin olemme saaneet olla mukana Länsi-Suomen rukouksileikkien juhilla kesällä. Olen saanut oppia myös vanhan herännäiskansan virsiä. Erikoiden kaunis esim. on virsi: "Elämä ja elämä, iankaikkinen elämä. Tuolla voiton maassa ja taivahassa on iankaikkinen elämä. Jeesuksen kanssa yhdistys on iankaikkinen elämä. Se alkaa täällä jo

JOULUN VALO

Lähestymme valon ja riemun juhlaa. Pian saamme tuntea sydämemme täyttyvän ilolla laulaessamme: "Oi jospa ihmisellä ois joulu ainainen."

Kuitenkaan ei yksikään ihminen elä elämäänsä läpi loputtomassa valossa. Pimeät ajat tulevat ja täytyykin tulla, että oppisimme antamaan arvon valolle. Tulee kärsimyksiä, raskaita suruja, mutta ne tuovat siunauksen mukanaan. Tulee onnettomuuksia, mutta niitäkin tarvitaan oikeiden elämänarvojen kirkastamiseksi.

Ulkonaiset vaikeudet tuovat mukanaan sisäistä hätää ja pimeyttä. Ihminen on sokeasti sidottu vain tähän näkyvään. Kaiken maallisen horjuessa horjuu myös hänen sisäinen elämänsä.

Etkö sinäkin haluaisi juuri nyt, joulu-

na, oman hätäsi keskellä yhtyä kanssani virsirunoilijan sanoihin:

Oi Jeesus, armon tuoja,
sä sydän avaja,
sä kaiken uudeks' luoja
tie itse valmista.
Voi jospa sydän tää
asuntos olla voisi,
niin kiitokseni soisi
Sua tahdon ylistää.

Sydämemme on meille outo ja pimeä. Itse emme pysty edes sen ovia Herralle avaamaan, mutta Hän tietää tien ja haluaa tuoda sinne valonsa "vaikk' siel' ei muuta ole kuin oljet hengen vaivaisuuden, muutamat murheen korret vaan".

JORMA RUOTSALAINEN

maiden päällä ja kestää iäti taivaassa" jne. Aina lopuksi rukoilevaiskansan pitämässä juhlassa, samoin opistolla, pidetään hartaat polvirukoukset ja sitten seisomaan nousten lauletaan kiitosvirsi jonka loppuosa kuuluu näin: "Oi rakkaus suuri, oi ääretön armo, että olla saan morsian Jeesuksen. Ja siin on jo kyllä, että Jeesus on mulla, Oi ääretön armo ja raukkkaus."

Viime keväänä toukokuun ensimmäisenä sunnuntaina oli kaunis juhlahetki Lapin kirkossa, jolloin pieni esikoispoikamme pyhässä kasteessa saatettiin Jumalan lapseksi ja seurakunnan jäseneksi. Sitä hetkeä kuvaa Siionin Kanteleen laulun sanat: "Sinun luoksesi, ystävä lasten, minut piennä jo kannettiin. — Oli taivaassa riemun se hetki elon kirjahan kun nimen sain." Nyt Aulis odottaa elämänsä ensimmäistä joulua, meidän kanssamme. Voin kuvitella, miten hänen, muutenkin iloiset silmänsä tulevat loistamaan kilpaa kynttilöiden kanssa . . . Kunpa osaisimme niin pian kuin hän oppii ymmärtämään, oikein kertoa hänelle joulun todellisesta sisällöstä, seimen lapsesta. Kunpa jokaisen, niin meidän kuin teidänkin kodissa Jeesus saisi asua jouluna, Hänen synty-

mäjuhlanan ja jatkuvasti elämämme kaikissa vaiheissa ja muistaisimme kiittää kaikkea saamastamme!

Joulurauha suo'os meille, Jeesus rakkahin!

Anja Eskola
o.s. Kortelainen
1954—55

Jeesus ymmärtää väsyneitä. Hän neuvoo väsyneitä nauttimaan lepoa ja virkistymään. "Tulkaa yksinäisyyteen". Yksinäiset hetket erillään maailman melusta ovat hengelliselle elämällemme aivan välttämättömiä. Pieni lapsi tarvitsee yksinäisyyttä ja hiljaisuutta kasvaaksensa. Ennen kuin Paavali ymmärsi ja omaksui Damaskon tien näyn merkityksen, hänen täytyi mennä Arabian erämaahan hiljaisuuteen miettimään sitä. Hänen täytyi yksinäisyydessä valmistautua julistamaan Jumalan suuria tekoja. Monella tavalla Jeesus johdattaa omiansa yksinäisyyteen. Toisen hän panee tautivuoteelle lepämään neljän seinän sisäpuolella. Toiselta otetaan kaikki läheiset omaiset ja ystävät pois. Yksinäisyydessämmekään emme ole yksin, Jeesus on lupauksensa mukaan kanssamme joka päivä.
Eeli Hakala.

Sanoma

Iisain kanto on voima yhä;
on vesa versonut, joulupuu.
On silti jureton joulun Pyhä,
vaan loiste oksille laskeutuu.

On syvänvihreän yllä tähti.
Se tulimerkki on Messiaan.
Hän palaa aina, hän, joka lähti,
ja hän tuo rauhansa tullessaan.

Nyt tulkaa kaikki, te janoovaiset,
te tulkaa, joilla ei rahaa lie,
ja yössä kulkijat, muukalaiset,
vain hän on totuus ja hän on tie.

Hän lausuu: Sijaa on kyllin monta,
Isän huoneissa tilaa on.
Vien kädestä joka onnetonta
ja olen kanssansa koditon.

Kun sydän uskoo ja myöntää huulet,
jo anokaa, teille annetaan.
Näin sinulle, joka sanan kuulet,
on tullut parhain lahja maan.

Lien vähäisin veli joulun Herran;
silti sain tämän suuren työn.
Te kuulkaa sanoma vielä kerran:
On syntynyt lapsi sydänyön.

Nyt heikon huulet on vasken ääni.
Ne Rauhan Ruhtinaan julistaa.
Ja teidän kanssanne painan pääni.
Saa armon kruunun, ken kumartaa.

Rukous

Suu ihmisen puhuu ja puhuu,
sanat harhaan vie.
Niitä ääniä kuunnella anna,
jotka on askel ja tie.
Tämä muoto murtuu ja muuttuu,
se on tyhjää vain, se on haihtuva kuva.
Suo nähdä tosi ja kirkastuva,
avoin tuulien tulla ja valojen loistaa.
Toden alkua edes suo huulteni toistaa.

Uudet sanat

Olin sirpale karkean kiven,
olin eloton aineen hiven,
kipu hyytynyt vain.

Puhui sieluuni Jumalan tuuli,
ja ihminen minussa kuuli.
Sanat uudet sain:

— Minä rauhan teille annan,
minun rauhani teille annan,
maailman lahjaa en.

Kuin siemenet hedelmään kotain
jokin kypsyi, kirposi jotain.
Odotan kuunnellen.

Kolme ristiä

Sille, joka uupuu vaivan alle,
kolme ristinpuuta Golgatalle
nousi rinnakkain.

On ihmiselämästä toinen puoli
päivien ja öitten tuska, huoli,
häätä hukkuvain.

Otsan painain ristin tyveen saakka
murhe kirpoo, tuskin tuntuu taakkaa,
puhuu rauha vain.

Helvi Juvosen Kootuista Runoista.

IMMANUEL . . . ! (Jatk. 2. siv.)

Tekstimme vie meidät näiden kysymysten keskelle siinä vaiheessa, jolloin Joosefin on puolestaan taisteltava itsensä samaan ratkaisuun: "Olen Herran palvelija." — "Älä pelkää!" — antaa aavistaa nuoren miehen taistelun. Hän ei voi ymmärtää asioitten todellista laitaa, mutta hän ei voi myöskään uskaltaa suunnittelemaansa tulevaisuutta. Hän tahtoo olla varma siitä, ettei mikään Jumalan tahdon vastainen ole turmelemassa heidän yhteisen kotinsa perustamisvaihetta. Ilman Jumalan siunausta perustettu koti ja ajallinen tulevaisuus on "hiekalle rakennettu", uhkayritys, jonka johdosta ei tunneta koskaan liiaksi pelkoa.

Mutta jos Joosefin hurskaus näkyi siinä, ettei hän rohjennut ratkaista omaa ajallista tulevaisuuttaan ilman, että Jumalan siunaus voisi sitä seurata, se näkyy myöskin hänen suunnittelemastaan menettelytavasta. Vähin äänin ja toiselle häpeää tuottamatta se ratkaisu tahdotaan toteuttaa. Jeesuksen myöhempi ohje: "Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi", on jo Joosefilla käytössä. Hän ei todellakaan tahdo asettua kihlattunsa tuomariksi. Keskinäinen kunnioitus on kestänyt kokeensa sittenkin, vaikka edellytykset tilanteen ymmärtämiseen puuttuvat. Tuomitseminen ja asian julkisuuteen saattaminen olisi ollut lain mukaan uskottomaksi epäillyn tuho ja loppu. Sitä juuri Joosef ei tahtonut. Sen hän jättäisi hänelle, joka tuomitessaan ei tee erehdyksiä. Tuollaisen sokean katkeruuden hän vältti oman hurskaan Jumala-suhteensa voimin.

Jumalan ratkaisu ja apu tulee aikanaan, tavalla, jonka nämä yksinkertaiset hurskaat tajusivat, ja joka saattoi vakuuttaa heidät tehtävästään. Jumalan pelastussuunnitelma ei voi raueta siihen, että sen välikkappaleiksi valitut eivät voi itse kohota Jumalan ajatuksiin, jotka ovat ihmisajatuksia niin paljon korkeammalla kuin taivas on maasta. Siksi Jumala itse ohjaa tapahtumia, ja hänen aseikseen kelpaavat sellaiset, joiden sydän on avoinna hänelle. Tällaisen ohjauksen saatuaan Joosef oli valmis sanomaan puolestaan: Olen Herran palvelija. Ja hän teki niin kuin Herran enkeli oli käskenyt hänen tehdä.

Mikä suuri lahja olikaan näille puolisoille saada takaisin toisensa ja Jumalan edessä uhraamansa tulevaisuus. Kaikki, mikä tämän jälkeen seurasi, oli omiaan kiinnittämään heitä yhä lujemmin yhdessä siihen Jumalaan, jonka suunnitelmia he tahtoivat palvella. Mitkään uhraukset ja vaivatkaan eivät olleet heille sen jälkeen tässä asiassa liian suuria. Siksi he tahtoivat olla yhdessä myös verollepanomatalla. Siksi he kiiruhitivat Egyptiin saakka saattaakseen heille uskotun lapsen turvaan. Heidän voimansa ja luottamuksensa salaisuus oli varmaan heidän sisäinen Jumala-suhteensa, joka samalla oli kestävin yhdistävä side heidän välillään.

Samanlaista asennetta Jumalaan päin edellyttää myös Jumalan joululahjan, Jeesuksessa Vapahtajassa tarjotun pelastumisen ja synneistä vapautumisen vastaanottaminen. Ja vain siten saamme todellisen joulun. Riisukoon Jumala joulustamme kaiken sen, mikä veisi meidät ohi sen varsinaisen sanoman Vapahtajasta, joka on tullut vapahtamaan meidät synneistämme. Silloin myös toteutuu kunkin meidän kohdallamme profetia Immanuelista, mikä merkitsee: Jumala meidän kanssamme!

TOIVO SALOMAA

Egyptistä minä kutsuin poikani

Syksyn aikana olen saanut tehtä pitkän ja ihmeellisen matkan, joka ulottui aina Japaniin saakka. Paluumatkalla sain viivähtää pari päivää Formosalla ja viipyä kolmatta viikkoa Intiassa. Toivon voivani matkan näkymistä ja kokemuksista kertoa vähitellen Pirtin Viestin lukijoille. Mutta näin juuri kesän mailta saapuneena Suomen talveen ja joulun odotukseen kertoisin vain erään elämyksen, joka on tuoreimpana niinkuin parhaiten esiintulemassa, varsinkin kun se liittyy läheisesti joulun tapahtumiin.

Viimeinen pysähdyspaikkamme näillä itäisillä mailla oli Kairo. Paitsi pyramideja, ja sfinksejä ja upeita moskeijoja saimme nähdä Egyptin vanhimman kristillisen kirkon. Se oli nimeltään Pyhän Sargiuksen kirkko. Nimensä se on saanut marttyyristä, joka menetti henkensä v. 296 Rooman keisarin vainotessa kristittyjä. Kirkko on pystytetty paikalle, jolla on oma erikoinen historiansa. Juuri tällä paikalla olisi pyhä perhe: Maria, Joosef ja Jeesus-lapsi majoilleet Egyptissä pakomatalla ollessaan. Tämä perimätieto pohjautuu siihen käsitykseen, että sillä kohtaa Palestiinasta tulevat matkaajat yleensä lepäilivät.

Kirkosta oli saatavana selostuslehtinen ja siinä mainitaan Egyptin kirkon apostoliksi evankelista Markus. Hän on vaikuttanut Aleksandriassa, jonne hän olisi tullut v. 61. Sieltä käsin hän on käynyt tuolle pyhälle paikalle rakennetussa pienessä kappelissa rukoilemassa, niinkuin sitten tekivät kristinuskoon kääntyneet egyptiläisetkin, kunnes paikalle rakennettiin kirkko viidennellä vuosisadalla. Kirjasessa kerrotaan, että 4:nnen vuosi-

sadan lopulla oli kristinusko tullut yleiseksi koko Egyptissä huolimatta ankarista vainon ajoista. Tuhoisaa oli sitten uskonkiihkoisten muhamettilaisten saapuminen tähän maahan. Mutta läpi kaikkien vaiheitten on säilynyt, joskin kaavoihinsa kangistuneena, Egyptissä vanha kirkkokunta, joka tunnetaan koptilaisena kirkkona. Vieläkin lasketaan heitä olevan 1:n miljoonan verran.

Pyhän Sargiuksen kirkko toimii vielä tänä päivänä koptilaisten kristittyjen jumalanpalveluspaikkana. Se oli hämärä huone, 12:n pilarin kolmeen laivaan jakama. Kussakin pilarissa oli apostolin kuva paitsi viimeisessä, joka sijaitsi saarnatuolin takana ja oli Juudakselle omistettu. Puhuttelevaa, jos näin oli tarkoituksellisesti. Istuimme hetkisen hiljentyneinä tässä ikivanhassa pyhäkössä, veisasimme adventtivorren ja kuuntelimme päivän tekstit retkemme johtajan lukemana, olihan toinen adventtisunnuntai.

Tehdessämme jo lähtöä ilmestyi suuri lapsijoukko opettajansa johdolla täyttäen nopeasti kirkon penkit. Saimme kuulla, että lapset olivat pyhäkoululaisia. He alkoivat laulaa innosta huojuen, mutta voi sitä säveltä! Sitä ei oikeastaan ollutkaan, oli vain yksitoikkoista huutamista pitempine ja lyhyempine ilmanhaukkomistaukoineen. Kun eräs joukostamme kävi haastattelemassa johtajaa, sai hän tietää tämän olevan liikemiehen ja toimivan pyhäkoulunopettajana. Kun hän kysyi laulujen sanoja arvellen, sisälsivätkö ne mahdollisesti rukousta ja ylistystä Jeesukselle Hänen armostaan, vastasi opettaja myöntävästi. Sitä kyllä

LOPPIAISENA

Niin he menivät huoneeseen ja näkivät lapsen ynnä Marian, hänen äitinsä. Ja he lankeivat maahan ja kumarivat häntä, avasivat aarteensa ja antoivat hänelle lahjoja: kultaa ja suitsuketta ja mirhaa. Matt. 2: 11.

Tässä siis tietäjät opettavat meille oikeaa uskoa; kuultuaan profeetan kirjasaan saarnaavan sanaa, he eivät ole laiskoja ja hitaita uskomaan. Mutta kiinnitäpä huomiosi heidän kokemuinsa loukkaantumisiin ja esteisiin! Ensiksikin he hairahtuvat, mennessään Jerusalemiin, pääkaupunkiin: he eivät löydä häntä.

Tähtikin on hävinnyt! Meidän mielestämme he varmasti ajattelivat, tai jos inhimillinen järki yksin olisi ollut vaikuttamassa, he olisivat ajatelleet seuraavasti: Mikä vahinko! Olemme hukkaan tehneet tämän pitkän matkan. Tähti on pettänyt meidät — se oli harhanäky! Jos todella kuningas on syntynyt, niin totta kai hän löytyy pääkaupungista: kuninkaan linnassa hän makaa! Mutta nyt: me saavumme, tähti häviää, emmekä me tapaa ketään, joka hänestä mitään tietää; me muukalaisetko siis olemme ensimmäiset, jotka kerromme hänestä — hänen omassa maassaan ja kuninkaan

olisi voinut todistaa opettajan sydämellinen olemus ja lasten loistavat silmät, vaikka meidän korvaamme laulu tuntui hengettömältä ja sisällyksettömältä. Ja niin verissä on kerjääminen tuossakin

maassa, että kun lähdimme pois eikös vain jotkut kädet pyhäkoululaisten penkeistä ojentuneet rahaa saadakseen.

Onko tuo kirkko juuri sillä paikalla, missä pyhä perhe majaili, ei ole niin tärkeätä. Mutta se on omiaan tuomaan elävänä mieleen tuon vaiheen pienen vainotun Jeesus-lapsen elämästä. Näinhän siitä Matteus evankeliumissaan kertoo:

”Herran enkeli ilmestyi Joosefille unessa ja sanoi: ”Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja pakene Egyptiin, ja ole siellä siihen asti, kuin minä sinulle sanon; sillä Herodes on etsivä lasta surmataksaan hänet.”

Niin hän nousi, otti yöllä lapsen ja hänen äitinsä ja lähti Egyptiin.

Ja hän oli siellä Herodeksen kuolemaan asti; että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: ”Egyptistä minä kutsuin poikani.” Matt. 2: 13—15.

Helvi Valkonen.

kaupungissa! Valhetta kaikki, alusta loppuun!

Jopa täällä hämmästyttään: hänen oma kansansa ei kuule sanomaa mielellään; meidät ohjataan kuninkaan kaupungista vähäiseen kyläpahaseen. Ken tietää, mitä me sieltä löydämme! Ihmiset näyttävät niin kylmäkiskoisilta ja oudostuneilta: kukaan ei lähde kanssamme, näyttämään lasta! Eivät näy itsekään uskovan, että on syntynyt kuningas; meidänkö sitten pitäisi kuningas löytämän! Kuinka kumman kolkkoa ja kylmää — kuninkaan syntyessä. Eikö ihmisten pitäisi lauleskella, piiriskellä, syytellä tulia monenmoisia, siroitella kadut lehviä ja kukkia täyteen? Voi, mitä kurjaa kuningasta me etsimmekään! Voi meitä houkkia, jotka olemme näin antaneet vetää itseämme nenästä!

Katsohan, juuri tämän kovan kappailun vuoksi, jonka kestäessä rakkaat tietäjät tarttuivat profeetan sanaan, seuraten sitä, vaikka kaikki näyttikin nurinkuriselta kuninkaan syntymäksi. Jumala taas heitä rohkaisi ja vahvisti tähden esiintymisellä: se kulkee taas heidän edellään vielä ystävällisempänä kuin ensimmäisellä kerralla. Nyt he näkevät sen aivan läheltä, ja se on heidän johdattajansa, nyt he ovat kaikesta varmoja eikä heidän enää tarvitse kysellä.

Näin käy aina kristitynkin: hänen kestämänsä ahdistuksen jälkeen Jumala tulee hänelle niin äärettömän suloiseksi ja läheiseksi ja selvästi tunnetuksi; hän ei ainoastaan kokonaan unhotta tuskaansa ja ahdistustansa, vaan jopa saa halua ja rakkautta tuleviinkin ahdistuksiin, vahvistuen vahvistumistaan, niin ettei enää niin helposti loukkaannu Kristuksen ulkonaisesti kummanmuotoiseen ja halparvoiseen elämään, sillä hän on maistanut ja päässyt tuntemaan, että näin täytyy käydä: ihmisestä, joka tahtoo löytää Kristuksen, näyttää siltä kuin hän löytäisi paljasta häpeää. —

Luther Kirkkopostillassa

PIRTIN VIESTIIN

odotetaan kovasti taas kirjoituksia ennen helmikuun loppua. Muistnette varmaan tilata lehden ensi vuodeksi!kin. Hinta on edelleen 250 mk.

KIHLOISSA

Jorma Nevalainen 1952—53
Anna-Liisa Hirvonen
Reijo Komulainen
Helvi Pulkkinen 1954—55
Kalervo Tikkanen
Annikki Meriläinen 1955—56

VIHITTY

Asseri Matilainen
Aili Määttä 1948—49
Erkki Hämäläinen
Anna Huotari 1952—53
Pauli Piironen
Seija Suhonen 1953—54
Veikko Manninen
Mirja Kilpeläinen 1954—55
Timo Kukkonen
Lempi Huotari 1957—58
Jouko Korhonen
Anna-Liisa Lipponen 1959—60
Ahti Karjalainen 1960—61
Inkeri Korhonen

*Toivotamme parhainta onnea!
Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa
ja maassa rauha, ihmisten kesken hyvä tahto.*

Pirtin Viesti

Julkaisija: Nurmeksen ev. kansanopiston toveriliitto r.y.
Päätoimittaja: Toivo Salomaa
Ilmestyy 5-numeroisena
Tilaushinta 250 mk
Postisiirtotilin numero 82253

Kajaani 1961
Kainuun Sanomain Kirjapaino Oy